

VÅRE OPPGAVER I EN KRIGSSITUASJON

DESEMBER 1982

BILAG TIL

Møtet i første halvdel av 1983 inngår som 2. trinnet i det som skal gjennomføres i denne landsmøteperioden. Første trinnet var sikkerhetsinstruksen. Det tredje trinnet er en gjennomgang av helt konkrete praktiske og tekniske tiltak vi må treffe og vite at fungerer. Dette siste opplegget skal gjennomføres i 1984.

Den viktigste målsettinga med behandlinga i 1983 er å drøfte vilke oppgaver en sannsynlig krig reiser for oss i dag. Det gjelder det politiske arbeidet vi gjør nå, og det gjelder vilke praktiske tiltak vi må gjøre før en krig bryter ut.

Som grunnlag for behandlinga foreligger et materiale som distribueres på to forskjellige måter. Den ene delen er en gjennomgang av hvordan vi konkret tenker oss et sovjetisk angrep på Norge. Dette materialet har form av et hefte som selges eksternt. I Klassekampen blir det orientert nærmere om dette heftet.

Den andre delen går gjennom vilke oppgaver en krigssituasjon vil stille partiet overfor.

Materialet er laga av kamerater på oppdrag fra SK. Det går fram av materialet at hensikten ikke har vært å gi enhver vurdering parti-programmatisk form. Dette hadde i så fall sprengt alle tidsrammene for opplegget. Men selv om enkeltformuleringene står for forfatternes regning, mener SK materialet overensstemmer med militærprogrammet og gir godt grunnlag for en diskusjon om åssen vi skal heve krigsberedskapen i partiet.

SPØRSMÅL TIL DISKUSJONEN.

1. Vurder gjennomgangen av åssen vi forestiller oss et sovjetisk angrep. Få fram lokale forhold som har spesiell betydning for arbeidet i deres distrikt.
2. Materialet behandler Motstandsfronten. Hva kan vi gjøre *i dag*? Vi tenker på kampen om politiske linjer nå, utvikling av allianser, det å skaffe seg kunnskaper, innsatsområder for partiet.
3. Partiet må fungere også etter en okkupasjon. Hvorfor? Åssen skal avdelinga fortsette arbeidet, viss en krig bryter ut?

VÅRE OPPGAVER I EN KRIGSSITUASJON

I.

I. FOLKEKRIGENS STRATEGI.

Ved et supermaktsangrep på Norge er det partiets overordnede målsetting å stille seg i spissen for en motstandskamp som kan nedkjempe og kaste ut okkupasenten. Dette er slått utvetydig fast i alle partiets programmatiske uttalelser om krig i Norge. Om denne motstandskampen sier vi at den må føres etter *folkekrigens prinsipper*. Det betyr at vi bare kan frigjøre oss dersom hele folket mobiliseres politisk og militært til kamp for sine interesser. Borgerskapet har verken interesser av eller forutsetninger for å utkjempe denne type krig som er den som kan frigjøre oss fra en supermaktsokkupasjon. Dets eget militærapparat er bygd opp med andre siktemål, nemlig å militært kontrollere og undertrykke landets egen befolkning samt utkjempe oppholdende strid mot et angrep fra Sovjet. Borgerskapet ønsker ikke frigjøring, det ønsker unnsetning fra »sin egen» supermakt USA.

Vi sier også at en slik folkekrig kommer til å bli *langvarig*. Folkekrigens strategi med å snu en i utgangspunktet klar styrkeunderlegenhet til styrkeoverlegenhet, er en vidtfaavnende og møysommelig prosess. Landets *egen* befolkning skal mobiliseres. Allianser skal knyttes med andre kjempende og undertrykte folk. Ikke minst viktig er kamp-felleskapet med undertrykte folk og nasjoner i supermaktenes eget

bak-land. Når disse styrkene virkelig er mobilisert, da vil tyngdepunktet være endret, da vil forutsetningene være tilstede for virkelig frigjøring. Men det vil kreve lang tid, tilbakefallene vil være mange og ofrene store, noen snarvei finnes ikke.

Vi sier også at folkekrigen vil ha en *nasjonal revolusjonær karakter*. I kraft av sin størrelse og sin styrke, i kraft av at den er den mest undertrykte klassen, vil det være arbeiderklassen som må utgjøre ledelsen og tyngdepunktet i frigjøringskampen. Dette vil være avgjørende for hva slags samfunn som bygges opp når okkupasenten er kastet ut. Som et kommunistisk parti er vårt syn på dette klart. Det er ikke arbeiderklassens oppgave å avværne seg sjøl og under borgerskapets ledelse forsøke å restaurere kapitalismen. Tvert i mot, dette er vår historiske sjanse til å bryte ut av hele det imperialistiske systemet og bygge et samfunn etter vår egen skikk, bygge sosialismen.

2. MOTSTANDSFRONTEN.

Mens partiets *strategi* for folkekrigen er meisla ut i militærprogrammet, har vi til nå sagt lite om hvordan vi forestiller oss at selve *motstandsfronten* (MF) vil se ut.

Når vi behandler temaet *motstandsfronten* i dette beredskapsnotatet så er det ikke med ambisjoner om å foreta noen endelige

prinsipielle og programmatisk avklaringer. Siktemålet er mer begrensa:

-Gi et grovriss av *hvem* en slik motstandsfront vil bygge på, hvilke politiske og organisatoriske prinsipper den bør bygge på og litt om hvilke taktiske problemer vi vil stå overfor i forhold til fronten. Med et slikt grovriss av MF skulle det være lettere i seinere kapitler å behandle spørsmålene om våre oppgaver i motstandarbeidet på en mer konkret måte.

-Marekere visse standpunkter og stille noen sentrale spørsmål. Dette for å komme videre i arbeidet med å utvikle våre militær-politiske linjer.

HVEM VIL UTGJØRE DE PATRIOTISKE KREFTENE?

Med en okkupantmakt i landet skifter hele hovedmotsigelsen i samfunnet. For eller mot okkupantmakta blir det avgjørende politiske spørsmål. Det vil dele samfunnet i okkupantmakta og kollaboratørene (samarbeidsmenn, s.a.folk -red.) på den ene side, mot det overveldende flertall av befolkninga på den andre. Dette viser ett av de viktige kjennetegnene ved de patriotiske kreftene - de har et enormt potensiale.

Arbeiderklassen, den største klassen, den mest utbyttede, men samtidig også den best organiserte klassen - hvilken framtid har den i et lydrike under Sovjet? Hardere utbytting, hardere undertrykking - det er de harde fakta som all erfaring viser og som ingen sosial demagogi kan skjule. Dette veit den norske arbeiderklassen, og derfor vil den også utgjøre ryggraden i motstandskampen.

Hva med bønder og fiskere, funksjonærer og intellektuelle - vil de som klasser »ha noe å hente» i et

Sovjet-okkupert Norge? Nei! Også disse vil etterhvert i tusentalls slutte seg til motstandsfronten. Det er ingen av de store klassene eller folkegruppene som har objektive interesser av en framtid på sovjetiske bajonetter.

De som virkelig »har noe å hente» utgjør tallmessig sett marginaler. Den ideologisk og politisk-funderede pro-sovjetiske 5-kolonna er temmelig begrensa. Atskillig mer interessant er skikket av parasitter som sikter seg inn mot en plass i sola under en videreutvikla norsk statskapitalisme. Heller ikke skal vi se bort fra de mer tradisjonelle delene av borgerskapet som vil manøvrere desperat for fortsatt å kunne gjøre »business as usual».

Kollaboratørenes styrke ligger ikke på det tallmessige plan - den ligger mye mer på deres nåværende samfunnsmessige plassering.

Som tidligere nevnt (kap. om pol. sit.) så er det denne fløya som karest styrker seg innafor borgerskapet. Gjennom sine posisjoner innafor de borgerlige arbeiderpartiene og LO kontrollerer de langt på vei den organiserte arbeiderbevegelsen. Deres innflytelse innafor visse intellektuelle miljøer, eks. innen media, er stor og voksende.

Dette viser et annet viktig trekk. Nemlig at selv om arbeiderklassen og de andre store folkegruppene objektivt har interesser av, og i praksis over tid også vil slutte seg til motstandskampen - så vil dette foregå i kamp mot valgte ledere i deres organisasjoner.

Når vi derfor skal vurdere hvor vi vil finne sannsynlige sentra for de patriotiske kreftene er det derfor ikke tilstrekkelig bare å se på klassetilhørighet. Vi må også vurdere det politiske nivået, og hvordan ulike grupper står rusta praktisk og

organisatorisk til å kunne drive motstandskamp.

Derfor er det interessant å kunne konstatere at hver 10 LO-medlem pr. idag er tilslutta Solidaritet Norge-Polen.

Derfor er det viktig å undersøke om de samme grupper som for 10 år siden sloss mot EF fortsatt ser kampen for nasjonal sjølråderett som viktig, eller om de f.eks. mener at p.ga. faren for atomkrig må vi heller tilpasse oss og følge Europavei 3.

Og derfor er det til slutt så viktig at vi som patrioter ikke begrenser oppmerksomheten vår til disse evinnelige »progressive» miljøene, mens skyttervesen, friluftsansasjoner og idrettsmiljøene langt på vei neglisjeres.

MOTSTANDSFRONTENS POLITISKE OG ORGANISATORISKE MÅLSETTINGER

Folkekrigens strategi bygger på prinsippet om å mobilisere *hele folket* politisk og militært for å samle tilstrekkelig styrke til å nedkjempe okkupanten. Et sentralt problem er da at innfor dette folket er det eneste absolutt samlende *motstanden mot okkupanten*. Forøvrig vil det være ulike syn både på åssen fienden skal bekjempes, og på hva som skal gjøres når fienden er slått. Dette svært reelle problemet stammer fra ulike klasseinteresser og politisk framsredenhet kontra tilbakeliggenhet. Denne motsigelsen vil gå igjenn i hele MF's epoke, og måten den blir håndtert på vil være avgjørende for det norske folkets muligheter til å kaste ut okkupanten på egen hånd. Vi vil måtte ofre stor oppmerksomhet på motsigelsen mellom behovet for ei korrekt politisk linje for MF på den ene sida, og behovet for

maksimal politisk bredde på den andre sida. Vi kan gjøre avgrensninger som gjør dette klarere. For det første vil alle politiske grupperinger som slutter seg til MF ha siktemål utover å kaste ut okkupanten. For de borgerlige grupperingenes del vil denne målsettinga være å gjenopprette borgerskapets diktatur. For vår del vil målsettinga være å opprette proletariatets diktatur (over borgerskapet). Det betyr at maksimal enhet på området målsettinger vil være »ut med okkupanten». For det andre vil en del borgerlige krefter ha avgrensninger i kampen av typen »ikke ødelegge industrien min». Vi vil ikke kunne godta sånne standpunkter når de står i motstrid til krigens behov, og må derfor kreve et grunnlag for fronten som gjenspeiler behovet for en »total krig». For det tredje vil borgerlige grupperinger åpent eller fordekt kunne gå inn for å forlite seg på hjelp fra USA. Dette må vi bekjempe med argumenter som at vi ikke kan la vår kamp bli en kasteball for en annen supermakt, - nasjonal sjølråderett må være ledestjerna osv. Programmatisk må dette nedfelles under »sjølråderett». Endelig må vi være klar over at en del av våre samarbeidspartnere periodevis - særlig når seieren synes innen rekkevidde - vil kunne være mer interessert i å skyte oss enn fienden. Det springer ut av deres målsettinger. Dette kan vi ikke gardere oss mot programmatisk. Det kan vi bare gjøre ved å opprettholde organisatorisk sjølstendighet, være sterkt rusta militært og ved nære bånd til massene. Programmatisk vil dette imidlertid også reflekteres ved vårt krav om å opprettholde egen organisasjon. På denne bakgrunn kan vi forsøksvis sette opp en modell for MF som bygger på disse prinsippene:

1. MF's målsetting er med alle tjenelige midler å nedkjempe og å kaste ut okkupanten. Væpna kamp er overordna.
2. MF bygger på det norske folkets suverene rett til sjølråderett innen landets grenser.
3. MF's organisasjon er hemmelig. Å røpe denne overfor fienden vil i prinsippet medføre dødsstraff.
4. MF godtar at ulike grupper opprettholder egen organisasjon, såsant dette ikke strider mot MF's målsetting og grunnlag.
5. MF's ledelse skal så langt som mulig gjenspeile forskjellige grupperinger innen MF, samt ta rimlig hensyn til deres styrke og størrelse.
6. MF skal ta opp i seg alle som støtter overstående, på en eller annen måte kan yte en innsats, og som det ikke hefter tvil om renheten til vis a vis okkupanten.

De første fem pkt.ene forsøker å ta hensyn til/tilpasse seg de motsigelsene som er beskrevet over. Pkt. 6 sikter mot å rekruttere breiest mulig, samtidig som en aktivt prøver å isolere kollaboratørene og gjøre gråsona så liten som mulig. Vannskillet mot kollaboratørene må trekkes sånn at det ikke er mulig å gå okkupantens ærend bare man bedyrer at man «egentlig» er imot ham. Landssvikere har til alle tider hevdet at de handlet i nasjonenes interesse, og at de «egentlig» var imot den okkupantmakt de så villig tjente.

Som en ser sier punktene som helhet *lite* om selve innholdet av linja for motstands-kampen. Vi har våre bestemte synspunkter på dette, men jeg tror det kan være våde urealistisk og mindre hensiktsmessig å forsøke å få disse slått

fast i programmatisk form. Det er derimot av en viss betydning å få slått fast en grad av sjølstendighet innen fronten. Det vil gi oss bedre muligheter til å gå ut med f.eks. krav om linjeendringer ettersom praksis stiller krav om det.

NOEN TAKTISKE PROBLEMER VI VIL MØTE I MF

Jeg tror vi vil møte to typer forskjellige taktiske problemer innafor MF.

I den grad vi greier å kjempe gjennom en org.modell for MF lik den foran skisserte, så vil det selvfølgelig gjenstå en mengde taktiske problemer knytta til innflytelse, utforming av linja osv. Likevel tror jeg det er rett å karakterisere dette som enklere taktiske problemer - der det avgjørende for oss i hovedsak vil være å verne om vår sjølstendighet og å forhandle ut fra styrke.

En annen type taktiske problemer vil være forsøk på å kvele fronten ved å binde den opp til en borgerlig ledelse - og til å avgrense seg mot oss gjennom anti-kommunisme.

Nå tror jeg det er liten grunn til å overdrive mulighetene for at borgerne skal greie å ta ledelsen i motstandskampen. Men det finnes en type utvikling som vil gi oss et litt mer innfløkt taktisk problem. Skulle vi få en slags reprise på 2.verdenskrig, med en norsk borgerlig regjering som fra eksil erklærer fortsatt krig på tross av militært nederlag i Norge, så vil dette skape et stort politisk press for å anerkjenne dens legitimitet som fortsatt norsk regjering og leder for en motstandskrig. I en slik situasjon vil det eneste riktige være å forsvare den valgte borgerlige regjeringens legitimitet kontra en sovjetisk okkupant.

Men vi vil måtte presisere at denne legitimiteten står og faller med dens vilje og evne til å lede motstandskampen fram til frigjøring. Noe slikt vil den aldri greie fordi den raskt vil måtte legge sin skjebne i amerikanernes hender.

Anti-kommunismen nevner vi ikke bare fordi vi veit vi vil møte den. Men det er jo en særegenhet ved denne motstandskampen at den vil ha spesielt stor grobunn ikke minst ut fra den

delikate grunn at akkupanten sjøl kaller seg kommunistisk, og vil bruke hammer og sigd, porteretter av Marx og Lenin som sine symboler lik tyskerne brukte Hakekorset. Selvfølgelig blir det opp til oss å vise at virkelige kommunister er patrioter, men jeg ser et problem her som må ofres helt egen oppmerksomhet. Vi kan jo trøste oss med at vi ikke blir de eneste som møter dette problemet, jfr. revolusjonære patrioter i Øst-Europa.

II.

HVILKE FELTER VIL PARTIET JOBBE PÅ UND- ER EN OKKUPASJON?

Det har ingen hensikt, og vi vil ikke gjøre noe forsøk på, å komme inn på alle tenkelige og utenkelige områder partiet kan tenkes å jobbe på i en krigssituasjon. Det som derimot er både mulig og helt nødvendig, er å vurdere de *viktigste* områdene, og også ta stilling til om vi skal gjøre noe for å forberede dette arbeidet på forhånd. For å danne oss et bilde, må vi vurdere både hvilken situasjon landet vil befinne seg i, og hvilke målsettinger vi har for vårt engasjement: På den ene sida en steinhard okupasjon, - på den andre perspektivet om frigjøring og proletariatets diktatur. Siden en grundig situasjonsbeskrivelse er gitt tidligere i den delen av innledninga som er gitt ut offentlig, skal vi ikke gjenta dette nå. Vi skal bare helt kort understreke et par poenger som har umiddelbar interesse for innholdet i avsnittet:

-Hele partiet og alle andre som

bekjemper okupanten vil bli forfulgt så langt mulig og med alle midler. Det betyr at partiet må omorganiseres.

-Det ligger store objektive forskjeller i de to fasene en okupasjon av landet vil bestå av, - selve angrepet og deretter den mer etablerte okupasjonen. Sjøl om angrepsfasen ikke vil være noen lang fase målt i tid, er det svært viktig å planlegge sann at vi kan utnytte *særegenhetene* i denne. Et godt stikkord er kaos. På den ene sida blir det etablerte samfunnets orden og normer brått revet vekk, på den andre sida har enda ikke den russiske nyordninga senket sitt organiserte mørker over landet. Vi må derfor planlegge med henblikk på å føre en langvarig folkekrig under en russisk okkupasjon, men nettopp for å få et best mulig utgangspunkt for dette, må vi ta særegenhet hensyn til de spesielle forholdene under angrepsfasen.

Vi skal så gå over til å se på de viktigste områdene for partiets arbeide. Det faller naturlig å behandle dette som fire deler:

1. Omstilling av partiapparatet.
2. Arbeidet i det borgerlige forsvaret.
3. Den militære motstandskampen - folkehæren.
4. Arbeidet i okuperte byer og tettsteder.

1. OMSTILLING AV PARTIAPPARATET.

a) Opprettholde partiets sjølstendighet politisk og organisatorisk.

All historisk erfaring viser at det går et vannskille med hensyn til akseptabel taktikk i forhold til frontarbeide ved spørsmålet om å opprettholde partiets handlefrihet. All erfaring tilsier også at denne linja vil bli utsatt for angrep fra fienden, samarbeidspartnere og vaktene elementer i partiet sjøl. Behovet for å opprettholde partiet som *sjølstendig* parti blir ikke mindre i en folkekrig- tvert imot. Denne sjølstendigheta er en forutsetning for at vi kan stille paroler og føre politisk kamp for ei riktig linje i folkekrigen, innafor MF, og forhindre at borgerlige og/eller vaktene elementer tilriver seg ledelsen. Denne sjølstendigheta er også en absolutt forutsetning for at vi skal kunne nå målet: Proletariatets diktatur. Dette får konsekvenser. Vi må sikre partiet *organisatorisk*. Vi må sikre partiets *kommunistiske* propaganda. Vi må hele tida jobbe for å *styrke* partiet. Forhandlinger og linjekamper som ikke baserer seg på vår egen styrke vil med nødvendighet føre til underkastelse under en borgerlig ledelse. Vi må derfor være fast konsolidert på aldri å oppgi partiets organisatoriske eller politiske sjølstendighet, eller gi slipp på våpen.

b) Vår nåværende lagsstruktur må forkastes.

Lagene er for store og åpne, for mange folk kjenner hverandre. Størrelsen vil også gjøre det vanskelig for lagene å kunne møtes og holde forbindelseslinjene åpne i en illegal situasjon.

Vi kan ikke ha eksterne kjendiser og hemmelige folk i samme lag. Under de nåværende forholda har vi sett oss nødt til å leve med dette, men i en situasjon med hard undertrykking lar det seg ikke gjøre.

De nåværende laga har for stor spredning i antall og type oppgaver. Medlemmene er »innblandet» i for mange forskjellige oppgaver. Dette bidrar også til å gjøre dem åpne, lettere å infiltrere og gjør det vanskeligere f.eks. å vite hva folk er tatt for når de er tatt.

c) Vi må organisere partiet i celler.

Med det menes her grovt: små enheter (3), med felles oppgave og ingen forbindelse sideveis i organisasjonen (bare oppover).

Laga må være små, fordi folk ikke skal kjenne for mange andre, fordi det skal være mulig å samles og holde forbindelsen medlemmene imellom, fordi det skal være vanskeligere å rulle opp organisasjonen ved å få tak i enkeltpersoner.

Vi må gjennomføre prinsippet om at ingen på grunnplanet i partiet skal være innblandet i mer enn en type illegalt arbeid. Dette for å vanskeliggjøre opprulling, for å vite hva folk er tatt for når de er tatt. Det må være absolutt forbud mot at folk, på eget initiativ engasjerer seg i andre saker enn det de *skal* drive med. De som driver med avis/propagandaarbeid, må holde seg unna sabotasje, må holde seg unna forsyningsarbeid osv. osv.

Organisasjonen må være sentralistisk, den enkelte cella må bare ha en forbindelse - oppover. De vanlige vedtektsmessige retningslinjene for demokratiet vil i stor grad måtte settes til side, fordi de vil utgjøre en

sikkerhetsmessig trussel mot hele partiets eksistens. Unntak fra dette vil kunne være partceller innafor folkehæren eller i områder som ikke daglig kontrolleres av fienden, hvor partilivet alt etter forholdene vil kunne oppvise mer demokrati.

d) Overgangen fra nåværende struktur til celleinndeling.

Det er hverken mulig eller hensiktsmessig å foreta denne omorganiseringa nå. Den avgjørende grunnen til dette er at vi ikke nå kan vite hvem som faktisk finnes disponibel. Både fordi vi ikke veit hvor lang tid det er til krigen (=åssen folk utvikler seg i mellomtida), og fordi sjølve krigsutbruddet vil være en rystelse for partiet, som helt sikkert vil føre til avskalling, må celle-organiseringa vente. I tillegg ville en sånn omdanning nå lamme det eksisterende arbeidet i meget stor grad.

Det som derimot både kan og må gjøres er en politisk avklaring av prinsippene for en reorganisering etter celleprinsippet, som det ene. For det andre må mest mulig av den framtidige »infrastrukturen» klargjøres. Det betyr at alle nivåer i partiet må skissere opp kommunikasjonslinjer, arbeidsoppgaver og plassering av folk. Sjøl om vi kan fastslå alt nå at svært mye ikke kommer til å gå som »skissen» tilsier, er dette likevel den eneste måten å begrense kaoset og tapa på.

e) Forbindelsene fra laga og oppover.

Dette vil peke seg ut som et spesialproblem som varierer med størrelsen på distriktene, antall og størrelsen på laga osv. I utgangspunktet bør det lages modeller lokalt som grunnlag for videre bearbeiding i egne fora.

2. ARBEIDET I DET BORGERLIGE FORSVARET.

Alle partimedlemmer som er mobiliseringsdisponerte i det norske forsvaret skal sjølsagt la seg disponere, og i tillegg se dette som en svært viktig politisk oppgave.

Disse får en viktig funksjon ved et krigsutbrudd/mobilisering. De skal straks møte på mob.stedet i henhold til krigstjenestekortet, KTK, og der gjøre alt for at mobilisering faktisk blir gjennomført. Dette betyr utlevering av våpen og utstyr og at avdelingene organiseres.

Mobiliseringsfasen kan være svært kritisk, den vil etter all sannsynlighet bli kort og avdelingen er i denne perioden svært sårbar overfor fiendtlige angrep. Politiske 5.kolonister og prosovjetiske elementer må avsløres og settes ut av stand til å gjøre noen skade.

Under henvisning til Kronprinsregentens resolusjon av 1947, skal mannskapene resolutt agitere mot alle tendenser til desertering og kapitulasjon blant offiserer og menige. Befal som hindrer mobilisering eller oppfordrer til kapitulasjon, skal straks fratras kommandoen dersom dette er mulig politisk og praktisk.

Grunnen til at vi har dette som linje og ikke vil desertere er følgende:

a) For det første er det norske forsvarets faktiske muligheter til å påføre en angriper tap. Dette vil selvfølgelig variere fra avdeling til avdeling, men de fleste steder vil det gå an å få gjort noe dersom befal og soldater er innstilt på å sloss. Kampene i 1940 bekrefter dette. Aktiv motstand fra endel avdelinger har også en enorm moralsk betydning, både for resten av kampene under selve invasjonsfasen og ikke minst for den videre motstand under en okkupasjon.

b) For det andre er det av avgjørende betydning for motstandskampen senere at våpen, ammunisjon og utstyr som finnes i depoter og magasiner blir distribuert slik at det ikke faller i fiendens hender.

Når mobiliseringen er gjennomført og avdelingene er oppsatt, er det kommunistenes plikt å bidra til at de yter hardest mulig motstand. Dette må skje både ved personlig innsats og aktiv agitasjon mot tendenser til motløshet og defeatisme. Vi skal imidlertid være oppmerksomme på at den norske forsvarsstrategien med flyplass- og havneforsvar som viktig element, kan føre til at avdelinger blir påført store tap til liten nytte.

Vi anser det som svært sannsynlig at det borgerlige forsvaret etter ei tid vil kapitulere. Dette kan skje avdeling for avdeling, eller på grunnlag av en generell kapulasjonsordre fra regjering eller forsvarsledelse. Det er kommunistenes plikt å av alle krefter motarbeide en slik kapulasjonsordre dersom det ikke foreligger en situasjon hvor avdelinger faktisk er nedkjempet og ute av stand til å yte videre motstand. Om det blir gitt ordre til at kampdyktige avdelinger skal kapitulere, er det vår plikt å avsette befalet som gir slike ordre og fortsette kampene. (Jfr. Kronprinsregentens resolusjon av 1947). Om den militære situasjonen tilsier det, må avdelinger omorganiseres i mindre enheter og gå over til geriljakrigføring. Kommuniste som har deltatt i det borgerlige forsvarets motstandskamp, blir en viktig del av grunnstammen i en folkehær.

I forbindelse med kapulasjon er altså vår viktigste oppgave å sikre fortsatt motstandskamp, i andre former. Behovet for dette må reises lenge før kapulasjonen (er ei oppgave i dag). Dette forutsetter folk og våpen. I 1940

ble tilsammen 10.000 norske soldater avværna av egne offiserer i Gausdal og Romsdalen, - værna levert over til tyskerne som brukte dem mot nordmenn i Trøndelag. Sammen med parolen om å fortsette kampen, må det propaganderes mot våpeninnlevering, - for fortsettelse av kampen. I hærens direktiver er det en slags hjemmel for å fortsette i såkalt »fri strid». Dette må brukes mot forsøk på full overgivelse og som argument for å omgruppere seg i mindre grupper med våpen som fortsetter kampen. Viss det er sammenbrudd over hele linja (fri strid dreier seg om kamp i okkuperte områder mens det ennå er regulære norske avdelinger som holder deler av Norge) må det argumenteres med at Norge skal befris. Uansett om det skjer med egne styrke eller i kombinasjon med utenlandske styrker, trengs det våpen, organiserte grupper. Dette gjelder alle typer våpen, tunge og lette.

Våre reelle muligheter til å arbeide etter disse retningslinjer kan være begrensa. Et problem er at det skal svært lite til for å bli arrestert å stilt for krigsrett dersom reaksjonært befalet går inn for det. Hva en gjør, må derfor til enhver tid vurderes opp mot faren for raskt å bli satt ut av spill. Videre er åpenbart masselinja i forholdet til resten av soldatene svært viktig.

En annen begrensning er at det kan være tatt tiltak alt i fredstid for å sile ut kommuniste ved mobilisering av politiske årsaker. Årsaker kan være redsel for å irritere fienden eller miste det politiske taket på avdelingene. I Sverige ble mange kommuniste internert i arbeidsleire både før og under krigen av lignende grunner.

Dette viser nødvendigheten av å ha både offentlig kjente og hemmelige medlemmer i mobiliseringsforsvaret.

VEDLEGG

KONGELIG RESOLUSJON

Det fastsettes direktiver for militære befalingsmenn og militære sjefer ved vepnet angrep på Norge i samsvar med et framlagt utkast.

Utkastet lyder så:

I. Definisjoner.

- 1) Med militær befalingsmann forstås i dette direktiv enhver befalingsmann med grad fra sersjant, kvartermester eller lignende og oppover uten hensyn til om han er fastlønt, vernepliktig, ulønt eller utskrevet.
- 2) Med militærsjef forstås i dette direktiv:
 - a) Sjef for forsvarsgren, kommandosjef i distriktene (DK, SK, og LK-sjef), sjef for selvstendig administrert avdeling i alle forsvarsgrener, derunder sjef for fly- og flåtestasjon.
 - b) Militær befalingsmann som ved mobilisering er disponert som sjef for enhet ned til kompani, fort, fartøy, skvadron eller tilsvarende enhet.
- 3) Med vepnet angrep forstås i dette direktiv enhver uhjemlet inntrenging over norsk land-, sjø- og luftterritorium av vepnede styrker fra fremmed makt, når de åpenbart har fiendtlige hensikter eller når de bruker makt mot norske styrker som vil stanse dem.
- 4) Med kommandodistrikt forstås i dette direktiv distriktet for vedkommende Distriktskommando (DK), Sjøforsvarskommando (SK) og Luftkommando (LK).
- 5) Med femtekolonister forstås i dette direktiv nordmenn eller utlendinger som innenfor landets grenser arbeider for fremmed makt med ulovlig etterretningsvirksomhet, planlegging og gjennomføring av sabotasje, attentater eller lignende.

II. Direktiv som gjelder for alle militære befalingsmenn.

- 6) Mobilisering ved vepnet angrep i kommandodistriktet.

Militær befalingsmann som får kjennskap til at et vepnet angrep finner sted innenfor det kommandodistrikt, der han skal møte ved mobilisering, skal uten videre gjøre sitt ytterste for å nå fram til sitt mobiliseringssted på kortest mulig tid.
- 7) Vepnet angrep som utløser full og øyeblikkelig mobilisering.

Et vepnet angrep skal gjelde som ordre til full og øye-

blikkelig mobilisering over hele landet, dersom Kongen (Regjeringen) blir satt ut av spillet av fienden. Ordre, som utstedes i Regjeringens navn, om å avbryte mobiliseringen, skal betraktes som falske. Ved full og øyeblikkelig mobilisering gjelder bestemmelsen i punkt 6 for alle befalingsmenn.

- 8) Grunnsetninger for forsvarskampen. Ved planlegging og gjennomføring av forsvar mot vepnet angrep skal militære befalingsmenn følge disse grunnsetningene:
- a) De skal uten videre gjøre motstand mot et vepnet angrep med alle midler som står til rådighet.
 - b) De skal gjøre motstand selv om de blir stående alene og selv om situasjonen ser vanskelig eller håpløs ut og uten hensyn til om fienden truer med eller gjør alvor av represalier om det gjøres motstand (f. eks. bombe byer eller lignende).
 - c) De skal fortsette forsvarskampen uavhengig av de paroler som blir utstedt i Kongens (Regjeringens) eller annen overordnet myndighets navn, dersom disse er tatt til fange eller satt ut av funksjon på annen måte.
 - d) De skal, dersom det er uomgjengelig nødvendig å gi opp vedkommende distrikt eller landsdel til fienden, gjøre hva de kan for å komme med i forsvarskampen sammen med sin avdeling, på andre frontavsnitt i Norge eller utenfor Norge.
 - e) De skal, dersom Norge blir helt eller delvis besatt av en fiende før de har nådd fram til sin avdeling, søke til kjempende norske myndigheter i eller utenfor landets grenser, så sant de er feltdyktige.
 - f) De skal ikke avgi æresord til fienden om de blir tatt til fange.

III. Særlige direktiver til militære sjef.

9) Mobilisering ved vepnet angrep i kommandodistriktet.

Militær sjef, nevnt under punkt 2. a), som får kjennskap til at et vepnet angrep har funnet sted i kommandodistriktet, plikter.— uten hensyn til andre bestemmelser i mobiliseringsregler og mobiliseringsplener — å mobilisere på hurtigste måte som forholdene overhodet tillater det, alle enheter som hører under hans administrasjon, til øyeblikkelig fram møte. Dersom det er mulig å innhente forholdsordre fra nærmeste sjef uten å forsinke mobiliseringen skal det gjøres. Melding om at mobiliseringsordre er utgått skal under alle omstendigheter sendes uten opphold til nærmeste sjef.

- 10) Mobilisering ved vepnet angrep i kommandodistriktet.
 Militær sjef nevnt under punkt 2. b), plikter så langt hans muligheter rekker, å medvirke til at den mobilisering som er nevnt under 9), blir gjennomført så raskt og så effektivt som mulig.
- 11) Vepnet angrep som utløser full og øyeblikkelig mobilisering. Ved vepnet angrep, som skal utløse full og øyeblikkelig mobilisering, se II punkt 7, plikter alle militære sjefer å mobilisere de avdelinger og enheter som er underlagt dem etter bestemmelsene i punkt 9.
- 12) Grunnsetninger for forsvarskampen. Militære sjefer skal ha et særlig ansvar når det gjelder å etterleve de grunnsetninger som er nevnt i II. punkt 8.
- 13) Femtekolonister.
- De militære sjefer skal regne med at femtekolonister vil komme til å bli satt inn før eller samtidig med et vepnet angrep.
 - De militære sjefer er i fred og i krig ansvarlig for sikringen av militært område mot femtekolonister innenfor rammen av sine hjelpemidler.
 - De militære sjefer plikter med de midler de råder over å sikre mobiliseringen og de vepnede styrker mot femtekolonister.
 - De militære sjefer skal i fred og i krig samarbeide med politiet og andre sivile myndigheter om de sikringsoppgaver som er nevnt under a—c etter de bestemmelser som til enhver tid er gitt.

IV. Forskjellige bestemmelser.

- 14) Direktivenes gjennomslagskraft. Disse direktiver gjelder foran alle eldre bestemmelser som måtte være i strid med dem.

3. DEN MILITÆRE MOT- STANDEN – FOLKEHÆREN.

Det er dette arbeidet som vil avgjøre om vi skal bli herer i eget hus eller ikke. Det er dette arbeidet som det øvrige partiarbeidet skal søke å støtte opp om. Og det er dette arbeidet som vil sette de strengeste krava til våre linjer og faglige dyktighet. Siden de politiske linjene som ligger til grunn for krigføringa, i likhet med betingelsene, og utviklingslinjene i krigen, ikke er emne for dette avsnittet,

skal vi bare repetere to poenger av betydning: poeng en er at våre krigførende partikamerater ikke kan vinne krigen aleine. Det er tvert i mot sånn at skal vi greie å drive folkekrig på et høyt nok nivå til å frigjøre landet, så må vi mobilisere og organisere massene som soldater i et omfang som overgår medlemstallet til Folkebevegelsen mot EF. Det er derfor lett å skjønne at lagas største oppgave på det forberedende plan er å jobbe med opinionen, for mentalt å forberede folk på at innsats kreves - at det

er umoralsk å ikke forsvare landet sitt. I dette lys må en også betrakte atompasifistene og de som politisk åpner for «økt forståelse» mellom øst og vest. Det andre poenget er at sjøl om våre egne soldater vil måtte utgjøre en liten del på sikt, vil de kunne spille en umåtelig viktig rolle i en tilfeldig fase ved at de er organisert på forhånd, villige til å handle og politisk målbevisste. De vil kunne spille rollen som forbilde for massene og som vekker av nasjonen. Politisk er dette svært viktig, fordi det fra første stund slår fast at vi handler i samsvar med hva vi har sagt i propagandaen i fredstid og i samsvar med landets interesser. På sikt vil våre soldater måtte spille en like viktig rolle ved å være den viktigste organiserte bærer av høy soldatmoral, et bindeledd mellom partiet og det kjempende folket, og sikkert også som oppnevnte eller sjølbetalta politiske komiserer.

Om vi ser på oppgavene til folkehæren i okkupasjonens første fase, er det klart at de blir meget begrensa. For det første vil sannsynligvis det borgerlige forsvaret være (mer eller mindre) mobilisert, og derfor legge beslag på mange våpenføre som »burde» vært i folkehæren. For det andre har vi ikke i særlig grad fått mobilisert, sånn at soldatene nesten bare er våre kamerater. For det tredje har vi ikke vunnet noen erfaring fra praksis ennå, så vi vil ikke engang kunne utnytte det vi har maksimalt. Til tross for dette skal det skje motstand fra første stund. Poenget er at vi må plukke måla våre sånn at de passer i kraft og størrelse. I lang tid vil folkehæren nødvendigvis være en geriljahær, på godt og vondt. Vi kan derfor sjølsagt heller ikke gi oss inn på eventyr av typen å stoppe et russisk kompani. Derimot kan vi sikkert slå til mot f.eks. stasjonære eller mobile vaktlag, om de er forlagt »gunstig». Disse små stikka vi tilfører fienden vil bety mindre enn vekta av den propagandaen det

medfører. Det er et helt nødvendig ledd i prosessen for å mobilisere. Ved at vi gjør noe, trekker vi til oss andre som heller vil sloss enn å krype. På den måten kan vi vokse oss så store at vi seinere kan stoppe et helt kompani, for til slutt å kunne møte russera på brei front. Det er ikke likegyldig åssen vi er forberedt på denne utviklinga. Når det gjelder muligheten for å sette igang militære aksjoner fra første stund, er det helt avhengig av åssen dette er planlagt på forhånd. Alle spørsmåla må ha et svar: hvem skal sloss, hvor skal de gruppere, hvor får de forsyninger og hvor kan vi regne med at de kan slå til. Med hensyn på den mer langsiktige utviklinga er det også spørsmål å svare på. Jo lengre tidsperspektivet blir, jo viktigere blir det å ha et godt svar på hvor våre folkehær avdelinger/grupper kan oppholde seg, rent geografisk. Spørsmålet om å ha flest mulig kadre med tilstrekkelig militær kunnskap til å ta ledelsen over de som etterhvert melder seg til strid, må også delvis løses i fredstid. Dette har både sammenheng med evnen til å føre krig og våre muligheter for å beholde kontrollen over motstandskampen. Spørsmålet om forsyninger må vi i størst mulig grad gjøre til en oppgave for den sivile delen, for å gi de stridende albuemot til å prioritere å sloss. Mer om dette i avsnitt 4.

Betrakter vi overstående skisserte oppgaver, springer det straks i øya et område vi er forbanna blanke: militær-kunst. Det står vel heller ikke til å nekte at det bl.a. ligger politiske grunner bak denne tilstanden. Norsk arbeiderbevegelse har gitt oss en pasifistisk arv, som har blitt forsterka både ved atompasifismen i 60 åra og våre siste dagers hellige i NTA og andre obskure fora. Det er derfor svært mye som må tas igjen for at vi kan ha ambisjoner om å gå opp. Først og fremst må vi avlive to myter. Den første er den som sier at militærvitenskap er noe

reaksjonært og fremmed. Det er riktig at de fleste som behersker militærvitenskap er reaksjonære, men det er jo bare ytterligere en grunn til at vi må stå på. Ellers burde det være nok å ta livet av denne myten å vise til, at om ikke Mao hadde vært en av verdens fremste militære teoretikere, så hadde aldri Kina blitt fritt. Den andre myten er den som gjør militærvitenskap/arbeide til noe romantisk. Den forsvinner av seg sjøl ettersom vi kommer i gang med dette arbeidet. -

For partiet stiller det seg følgende oppgaver på dette området: Skolering i militærvitenskap. Det betyr å utdanne kader som kan:

- tradisjonell militærvitenskap
- marxistisk militærvitenskap, dvs. stort sett Mao
- utøvende militær kunnskap, særlig våpenbruk.

4. ARBEIDET I OKUPERTE BYER OG TETTSTEDER.

Det er viktig å holde fast ved utgangspunktet: vi skal føre en krig mot en okupant med det siktemålet å vinne. Derfor er den militære kampen det overordna, og alt annet arbeid må sees i lys av dette. Som vi skal komme inn på, betyr *ikke* det at vi bare skal drive militært arbeid, men at vårt øvrige arbeid må vurderes i lys av om/åssen det støtter opp om den militære kampen og den strategiske målsettinga å innføre proletarietets diktatur i landet. *Det aller viktigste er å opprettholde/retablere et partinett.* Dette er en sjølstendig organisatorisk oppgave som må løses hvis resten skal fungere. Med et partinett mener vi i denne forbindelse lokale ledelser og bindeledd. F.eks. ledelsen for en by, kontaktene nedover til lokale celle, grupper, lag og lederne for disse. Til dette arbeidet trengs det fortrinnsvis prøvede

og hemmelige kamerater. Det kan ikke gjentas for ofte at dette må være et ytterst hemmelig og effektivt nett viss de egentlige arbeidsoppgavene skal kunne løses. Hvilke er disse? (I uprioritert rekkefølge:)

a) Produksjon og distribusjon av propaganda. Både den fronten vi må skape mot okkupanten og partiet sjøl vil være helt avhengige av at det er mulig å få ut propaganda til befolkninga som sier hva som skjer og hva som skal/må gjøres. Dette er en »klassisk» oppgave som skal løses under de konkrete betingelser som finnes i landet på det aktuelle tidspunkt. Med det siste påhenget tenker vi på at kanskje både radio og TV kan være aktuelle konkurrenter til det trykte ord.

b) rekrutere soldater. Vi har tidligere konkludert at også i Norge vil en folkekrig mot okkupanten drives fra landsbygda mot byene. Samtidig er det ugjendrivelig sårn at det store antallet potensielle folkehærsoldater befinner seg i byene. Vi må derfor både propagandere for at folk slutter seg til de som slåss, og legge opp praktiske løsninger for å sikre at rekruttene kommer dit de skal.

c) forsyne fronten. Folkehæren skal føre krig, ikke sy skjorter. Spesielt i et land med så lav middeltemperatur som vårt, vil våre soldater være avhengige av forsyninger for å kunne konsentrere seg om det de egentlig skal: slåss. Det er utopisk å tru at folkehæren i Norge skal kunne bidra mye til eget underhold ved f.eks. dyrking av jorda. Vi må alt i utgangspunktet ta sikte på å løse dette problemet ved »overføringer» fra ikke stridende deler. Det er klart at jordbruks-områder vil være svært interessante i den sammenhengen, men også byene med sin relativt store befolkning og industrivare-produksjon vil måtte bidra for fullt. Dette er ikke en

oppgave vi kan løse mer eller mindre. Det er en oppgave som *må* løses i all hovedsak, viss resten ikke skal skjære seg. Forsyninger i denne betydninga er både mat, klær, verktøy, våpen og medisiner/forbindningsutstyr. Tru ikke at parola om å erobre fra fienden kan erstatte et grundig og omfattende arbeide på dette feltet.

d) massearbeide med hensikt å vinne oppslutning om frigjøringsfronten. Dette betyr både et massearbeide i allminnelighet, retta mot alle vi kan nå, og et målretta massearbeid retta mot personer som kan ha gunstig effekt på opinionen. Det siste kan være kjente personer, fagforenings/klubb tillitsmenn eller idrettsfolk ol.

Det vil også være sånn at krigen betyr nød for folket. Dette legger et objektivt grunnlag for aksjoner, samtidig som *ingen* utenom MF er villige til å gjøre noe. Dette gir oss et stort »marked», - situasjonen skriker på en organisert makt som har vilje og evne til å stille paroler, utløse og lede aksjoner for å bedre på vareknappheten hos folk. Dette må i hvert enkelt tilfelle stilles opp i mot hva vi binder av krefter og hva vi kan akseptere av tap når statsmaktas reaksjon kommer. Der vi greier å gjennomføre sånne aksjoner er det mye å vinne, både i form av økt oppslutning om MF, og matvarer, klær, medisiner e.l. til folkehæren og sivilbefolkninga.

Nivået på denne revolusjonære sjøltekte vil med nødvendighet variere, - fra »håndfast» overtalelse av en lokal kremmer til å gi »langsiktige kreditter» til lokalbefolkninga, til væpna plyndring av lagre som del i folkehærens forsyningsprogram.

e) massearbeide med hensikt å vinne oppslutning om partiet. Det ville være utilgelvelig naivt å tru noe annet enn at svært mange av de gruppene av folk vi vil

komme til å samarbeide med i kampen mot okupanten ønsker å skvise oss, både politisk og fysisk. Det vil derfor være en betingelse for å kunne gjennomføre vår fulle strategiske målsetting at vi greier å slå vern om partiet. Det innebærer å sloss for vår rett til å fortsette som parti blant våre samarbeidspartnere, og det innebærer å jobbe ytterlig for å rekruttere de beste folka til partiet. For å få gjort noe under en krig må vi regne med et høyere tap av partimedlemmer enn ellers, og må følgelig ofre svært stor oppmerksomhet til verving. Med godt politisk og militært arbeide fra vår side, vil det være et voksende rekrutteringspotensiale i både folkehæren og MF forøvrig. Om vi altså ofrer spørsmålet aktiv interesse.

f) sabotasje og liknende. Denne typen aksjoner kan aldri vinne en krig. Men det kan og vil være et nødvendig supplement for å gjøre livet surt for fienden, og for å trygge og støtte opp om våre egne. Aktuelle sabotasjemål vil være av forskjellige typer, erfaringene fra siste krig gir en del pekepinner. Noen vil nesten alltid være av interesse. Dette gjelder f.eks. offentlige personalarkiver, enten det dreier seg om politiets arkiver eller folkeregisteret. En annen type mål er krigsviktig industri. Både kraftverk, prosess-industri og verkstedsindustrien vil helt sikkert i stor grad bli krigsleverandører på feil side. En tredje type sabotasje er den som settes i gang som et samspill med planlagte militære aksjoner. Det kan f.eks. dreie seg om å vanskeliggjøre fiendens forflytning ved å ødelegge kommunikasjonsmidler/veier.

Så langt om noen iøyenfallende oppgaver. Etter denne oppramsinga, er det grunn til å understreke at den vanskeligste og mest kontinuerlige oppgava vil være massearbeidet. Det er til syvende og sist det som vil avgjøre åssen

innsats vi og andre nordmenn vil bli i stand til å yte.

5. VI SKAL TIL SLUTT FORSØKE Å TREKKE DETTE NED TIL EN KONKRETISERING AV OPPGAVER FOR LAGET.

a) Tempo. Det er ikke mulig å angi noe fastlagt tempo for prosessen, fordi utgangspunktet er for forskjellig. Det må derfor drives igjennom lokalt i en takt som avtales med overordna organ. For alle gjelder imidlertid at arbeidet må komme igang raskt, - dvs. det som kan avklares blir avklart, noen oppgaver tildelt og frister avtalt. For alle gjelder også at dette må bli en kontinuerlig oppgave i partiet på linje med kontingentbetaling osv.

b) Forholdet til klassifiseringsarbeidet. Dette arbeidet har pågått ei lang tid med ulikt resultat. I arbeidet med å sette laget over i en »krigsvennlig» fasong vil det helt sikkert komme til konflikter mellom nåværende behov (og nåværende klassifisering) og framtidige behov (og den av det ønskelige klassifisering). Laga må derfor over ei tid og i tråd med at arbeidet skrider framover ta konsekvensen av dette også med hensyn på å klassifisere folk etter de rollene de er tiltenkt i framtida.

c) Hva avgår fordelinga av folk på de tre hovedområdene for arbeidet (det borgerlige forsvaret, folkehæren og okkuperte områder), er å si: Antallet som skal møte til tjeneste i det borgerlige forsvaret gir seg sjøl. Det skal alle som er mob. oppsatt. Dernest må avdelinga sørge for at det blir tatt ut noen til begge de resterende oppgavene. Seinere vil overordna organ måtte foreta en optelling, og på bakgrunn av den gi beskjed om i hvilken retning det skal justeres. Noen annen framgangsmåte er ikke mulig pga. lagas ulike sammensetning.

d) Pek ut hvem som skal være ansvarlig for

laget når vi (brått) må omstille oss. Vær oppmerksom på at større lag vil måtte deles/reorganiseres, sånn at det kan trenge mer enn en.

e) For de som er vernepliktige gjelder vår generelle linje mot desertering. Det er likevel klart at ikke alle deler av det borgerlige forsvaret er like viktig. Det kan være riktig å søke seg overført til HV, viss en er oppsatt på »marginale» plasser.

f) Lag en foreløpig plan for »motstandskampen» i nedslagsfeltet til laget. Ta hensyn til alle sider av åssen dere tror laget kan/må yte en innsats. Ta særlige hensyn til *farer* og til *særlige muligheter*, ting bare dere har forutsetninger for å vurdere.

g) Ta ut folk til skolering i militærvitenskap. Det er til nå laga et studiekurs på grunnlag av noe av Maos militære skrifter. Mer relevant stoff vil bli produsert. Forøvrig gjelder for alle at vi fortsatt mener folk generelt skal lære seg noe våpenkunnskap. Dette må oppmuntres og alltid søkes løst gjennom legalt eksisterende veier.

Tenk gjennom følgende: personer som må flykte »til skogs» fordi de er kjent for fienden eller av andre grunner, vil enten kunne bli FLYKTNINGER, dvs. en byrde. Eller KJEMPENDE, dvs. et aktivum.

Tenk gjennom hvor mye lettere det er å tilegne seg kunnskap om dette nå, i fredstid. Du kan ha våpen legalt. Du kan benytte legale skytebaner. Du kan få legal ammunisjon. Du kan få legal instruksjon. Alt dette ved å gå inn i et skytterlag. Ved å gå inn i HV vil du i tillegg til dette få gratis ammunisjon samt opplæring på andre felter av positiv betydning for å føre krig. Opp i mot dette setter du problemene du vil pådra deg ved å ta igjen det forsømte under en okupasjon: Dødsstraff for å ha våpen, all ammunisjon er illegal, for å fyre ett skudd med rimelig grad av tjangs til å gå fri må du dra langt avsted osv. osv. Særlig for jenter må dette være et spørsmål som krever svar.